

Jules Verne

La volta al món en 80 dies

Adaptació de Juli Disla • Il·lustracions de Saul Darù

ESCENA 1

(2 d'octubre de 1872. Casa d'en PHILEAS FOGG. El número 7 de Saville-row a Londres. Un rellotge de paret presideix el saló. En PHILEAS FOGG assegut ben recte en una cadira espera l'arribada d'algú. Apareix en PASSEPARTOUT.)

PASSEPARTOUT. Bona tarda.

PHILEAS FOGG. Bona tarda.

PASSEPARTOUT. Senyor Fogg?

PHILEAS FOGG. Ahà.

PASSEPARTOUT. Phileas Fogg?

PHILEAS FOGG. Jo mateix. Ets el nou criat?

PASSEPARTOUT. Jo mateix. Em dic Jean. Jean Passepartout. O Passepartout a seques.

PHILEAS FOGG. Passepartout?

PASSEPARTOUT. Em diuen amb aquest sobrenom per la meva aptitud per sortir de qualsevol dificultat.

PHILEAS FOGG. D'acord, et diré Passepartout. Molt bé. Coneixes les meves condicions? Sí? Molt bé. Jo he de marxar al Reform Club i no tornaré fins a dos quarts d'onze de la nit. I així cada dia. A la cuina t'he deixat una nota enganxada amb les tasques de les quals t'has d'encarregar. Si tens qualsevol

dubte, podem parlar-ne en tornar. D'acord? El primer que hauràs de fer és ajustar el teu rellotge al meu. Ajustar-lo. M'entens? Ajustar-lo vol dir que ha d'anar EXACTAMENT com el meu. No un segon amunt o avall. No. Ha d'anar EXACTAMENT com el meu. Entesos?

PASSEPARTOUT. Exactament d'acord.

PHILEAS FOGG. Porto una vida molt tranquil·la. Mai no dormo fora de casa, no acostumo a fer viatges. Potser et resulto avorrit i tot.

PASSEPARTOUT. No, no, en absolut. És el que necessito en aquests moments. Després d'haver treballat com a cantant en un circ, venedor ambulat o sergent de bombers, li asseguro que el que desitjo ara és una mica de tranquil·litat.

PHILEAS FOGG. Aleshores ens entendrem perfectament.

(En FOGG mira el seu rellotge.)

PHILEAS FOGG. He de marxar.

PASSEPARTOUT. Molt bé, senyor Fogg. Espero que passi un bon dia.

PHILEAS FOGG. Igualment.

PASSEPARTOUT. Senyor Fogg!

PHILEAS FOGG. Sí?

PASSEPARTOUT. Per què va despatxar l'anterior criat?

PHILEAS FOGG. Em va portar l'aigua per afaitar-me a 84 graus Fahrenheit quan jo tinc el costum d'afai-

tar-me amb l'aigua a 86 graus Fahrenheit. Inadmissible.

(En PHILEAS FOGG agafa el seu barret i surt puntualment de casa.)

ESCENA 2

(2 d'octubre de 1872. Al Reform Club de Londres. PHILEAS FOGG arriba i saluda els altres socis que va trobant-se. Es dirigeix cap a una taula on es disposa a jugar les seves partides de whist amb altres companys: en THOMAS FLANAGAN, administrador de banc, l'ELYSE DOGSON, fabricant de teixits, i l'ANDREW SULLIVAN, enginyer.)

PHILEAS FOGG. Bona tarda a tots.

ANDREW SULLIVAN. Bona tarda, Fogg. Arribes tard.

(En PHILEAS FOGG mira el seu rellotge.)

PHILEAS FOGG. No arribo tard. Vosaltres heu començat abans.

ELYSE DOGSON. Els ho he dit. Els he dit: feu el favor d'esperar-vos una miqueta perquè en Fogg arribarà a dos quarts d'una en punt. I ho veieu? *(Mira el rellotge.)* Dos quarts d'una en punt. Us ho he dit o no us ho he dit?

THOMAS FLANAGAN. Sí, ens ho has dit. No et preocupis, acabem de començar.

(Reparteixen les cartes. Durant tota l'escena estaran jugant a cartes.)

THOMAS FLANAGAN. Abans que arribéssis estàvem comentant el robatori al Banc d'Anglaterra. Te n'has assabentat?

PHILEAS FOGG. Ho he llegit al diari.

ANDREW SULLIVAN. Encara no saben qui ha estat el lladre.

THOMAS FLANAGAN. No ha estat un lladre.

ELYSE DOGSON. Com que no?

THOMAS FLANAGAN. Diuen que un robatori d'aquestes característiques no és típic d'un lladre.

ELYSE DOGSON. Ah, no?

ANDREW SULLIVAN. Vol dir que no és un lladre comú.

Diuen que es tracta d'un... cavaller. D'un senyor.

ELYSE DOGSON. Un senyor que s'ha emportat cinquanta mil lliures del Banc d'Anglaterra. Quin senyor!

ANDREW SULLIVAN. *(Escenifica amb gestos el que diu.)*

Diuen que els bitllets eren damunt la taula. El caixer es va girar un moment i el *senyor* se'ls va emportar sense que ningú no se n'adonés.

THOMAS FLANAGAN. En qualsevol cas, ho té difícil per escapar-se de la policia. Han enviat agents als principals ports i estacions del món.

ANDREW SULLIVAN. I els han ofert una prima de dues mil lliures si l'agafen.

ELYSE DOGSON. Ui, jo no crec que l'enxampin.

ANDREW SULLIVAN. Impossible, no hi ha ni un sol país on pugui refugiar-se.

THOMAS FLANAGAN. On vols que s'amagui?

ELYSE DOGSON. La Terra és molt gran.

ANDREW SULLIVAN. Això en una altra època però ara...

ELYSE DOGSON. Com que en una altra època? És que la Terra s'ha fet més petita?

PHILEAS FOGG. Sens dubte. La Terra ha disminuït perquè ara es recorre més de pressa que fa cent anys.

THOMAS FLANAGAN. Això ajudarà a fer més ràpides les investigacions.

ANDREW SULLIVAN. O farà més ràpida la fugida del lladre. Ara podem recórrer tot el món en tres mesos.

PHILEAS FOGG. En vuitanta dies, només.

THOMAS FLANAGAN. En vuitanta dies?

ANDREW SULLIVAN. Vuitanta dies és una mica just.

THOMAS FLANAGAN. Massa just si no comptes els contratemps com una avaria en un tren, un naufragi, el mal temps, els vents contraris, etc.

PHILEAS FOGG. Tot en vuitanta dies.

ELYSE DOGSON. Els naufragis també?

PHILEAS FOGG. També. La volta al món en vuitanta dies. (*Ensenyant les cartes.*) Dos asos.

THOMAS FLANAGAN. Impossible.

ELYSE DOGSON. Diguem, aleshores, noranta dies?

PHILEAS FOGG. Vuitanta dies.

ANDREW SULLIVAN. En teoria, en Fogg té raó, però en la pràctica...

ELYSE DOGSON. En la pràctica, en serien noranta, no?

PHILEAS FOGG. Vuitanta dies per fer la volta al món.

THOMAS FLANAGAN. Vull veure-ho.

PHILEAS FOGG. Ho fem?

THOMAS FLANAGAN. Jo no. Però sí que m'apostaria vint mil lliures que un viatge com aquest en unes condicions així és impossible.

PHILEAS FOGG. Molt possible.

THOMAS FLANAGAN. Fes-lo.

PHILEAS FOGG. La volta al món en vuitanta dies?

THOMAS FLANAGAN. Sí.

PHILEAS FOGG. Amb molt de gust.

ELYSE DOGSON. Quan?

PHILEAS FOGG. De seguida.

ELYSE DOGSON. Quina bogeria.

(Tornen a repartir les cartes. Callen per uns instants.)

THOMAS FLANAGAN. Molt bé. Sí. Aposto vint mil lliures!

ANDREW SULLIVAN. Home, no cal, no cal... deixem-ho estar...

THOMAS FLANAGAN. Ho dic de debò: aposto vint mil lliures que el senyor Fogg no pot fer la volta al món en vuitanta dies.

PHILEAS FOGG. Fet!

ELYSE DOGSON. Ai, senyor! Però si ja sabem que els trens sempre arriben tard a tot arreu...

PHILEAS FOGG. Aposto vint mil lliures i asseguro que en mil nou-cents vint hores o en cent quinze mil dos-cents minuts hauré fet la volta al món.

ELYSE DOGSON. Això quant és?

ANDREW SULLIVAN. Vuitanta dies, dic jo.

THOMAS FLANAGAN. Accepto. Quan partiu?

PHILEAS FOGG. Hi ha un tren que surt a tres quarts de nou.

ANDREW SULLIVAN. De quan?

PHILEAS FOGG. D'avui.

THOMAS FLANAGAN. Avui mateix?

PHILEAS FOGG. Avui mateix. Com que avui és dos d'octubre, hauré d'estar en aquest mateix saló dissabte vint-i-u de desembre a tres quarts de nou de la nit.

(Pausa. Tots es queden en silenci.)

ANDREW SULLIVAN. Deixem la partida per a un altre moment, no?

ELYSE DOGSON. I tant, el senyor Fogg haurà de preparar-se per al viatge.

PHILEAS FOGG. Sempre estic preparat. Acabem la partida?

(En FOGG, sense immutar-se, continua en actitud de jugar. Els altres, una mica perplexos, no saben ben bé què fer.)

